

ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದೆವು. ಭಾಳಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮನುಷ್ಯ ಅವರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಿದರು: “ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಮಕ್ಕಳು ಏನು ಮಾತಾಡಿದಾರೆ ಅರ್ಥ ಆಗುತ್ತಾ?...”

ನಾನು ಚಕಿತನಾದೆ. “ಅಂದರೆ...” ಅಂದೆ. “ಅಲ್ಲಾರೀ... ಅವರ ಮಾತುಗಳೂ ಕನ್ನಡಾನೇ. ನಾವು ಮಾತಾಡ್ತಾ ಇರೋ ಭಾಷೆ ಹಾಗಿಲ್ಲವಪ್ಪಾ ಅದು... ಅದೇನೋ ಸ್ಲಾಂಗ್ ಅಂತಾರಪ್ಪಾ... ಏನು ಮಾರಾಯ್ತೇ ಅದು... ಪಂಪ, ರನ್ನ, ಕುವೆಂಪು, ಬೇಂದ್ರೆ ಬಳಸಿದ ಕನ್ನಡ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬಣ್ಣ, ರುಚಿ ಕಳಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾ ಅಂತ ಒದ್ದಾಡಿ ಹೋಗ್ತೇನೆ ಕಣ್ರೀ” ಅಂದರು.

“ಹೌದು, ಬದಲಾಗ್ತಾ ಇದೆ. ಯಾರೂ ಏನೂ ಮಾಡೋಕಾಗಲ್ಲ, ಮಾಡೋಕಾಗೋದೇ ಇಲ್ಲ ಅಂತಲೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಸೋಷಿಯಲ್ ಮೀಡಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಡಿಬೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗೋ ಸಂಗತಿ ಅಲ್ಲ.”

“ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ... ಅಂತ ತಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳಬಹುದೇ, ಖ್ಯಾತ ನಾಮಧೇಯರೇ?” ಮೊದಲ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಾತು ಅತಿವ್ಯಂಗ್ಯದಿಂದ ಘಡುತ್ತಾ.

ಎರಡನೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೇಳಿತು: “ಅನುಭವ ಮಂಟಪದಂಥ ವೇದಿಕೆ ಬೇಕು ಅದಕ್ಕೆ. ನೀವು ಒಂದು ಸೈಟಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಜೋಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವರೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ನಾನು ಇನ್ನೆಲ್ಲೋ ಒಂದೆಡೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ನೀರುಣಿಸುವ ಕೃಷಿಕ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಸೆಂಟರ್‌ನಲ್ಲೋ, ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲೋ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಬರಬೇಕು-ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಒಂದು ಅನುಭವಮಂಟಪದಂಥ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾರ್ಟಮ್ ಥರ ಇರಬಾರದು.”

“.....”

“ಅಂದ ಹಾಗೆ ನಿಮ್ಮ ಗುರುತು ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ.”

“ಸರ್, ಇಂಥದೊಂದು ಅನುಭವ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಕೂತಾಗ ನನ್ನ ಗುರುತು, ಹೆಸರು, ಪ್ರವರ-ವಿವರ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ... ಅಲ್ಲಿವರೆಗೂ ನಿಮಗೆ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ, ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು ನಿಲಿತೀನಿ. ನಿಮಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾದಾಗ ನೀರು ತರ್ತೀನಿ. ಬೆವರಿನಿಂದ ಬಣ್ಣ ಮಾಸದ ಹಾಗೆ ಟಚರ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಇವೆಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋರಿಗೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಸರಿಲ್ಲ, ಐ.ಡಿ. ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳಿವೆ ಅಷ್ಟೆ”

ಎರಡನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಒಂದು ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಟೀವಿಯ ರೆಕಾರ್ಡಿಂಗ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ ನಡೆದಂತಾದ ಈ ಘಟನೆಯು ಸತ್ಯವೋ, ಭ್ರಮೆಯೋ ಅವರಿಗಿನ್ನೂ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ.

ಚಿಂತಾಮಣಿ ಕೊಡ್ಲೆಕೆರೆ

ಕವಿ, ಕತೆಗಾರ, ಪ್ರಬಂಧಕಾರ, ವಿಮರ್ಶಕ ಚಿಂತಾಮಣಿ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಗೋಕರ್ಣದವರು. ‘ಬಬ್ರುವಾಹನ ಎಂಬ ಇರುವೆ’, ‘ಮಾಯಾವಿ ಮಾಂಗಿ’ ಅವರ ಕಥಾಸಂಗ್ರಹಗಳು, ‘ಸಿಂಧಿಲಾ ಅಂಬೆಲಾ’ ಮಕ್ಕಳ ಕವಿತೆಗಳ ಗುಚ್ಛ. ‘ಅಂತರಂಗದ ಆಕಾಶ’ ಸಂಶೋಧನಾ ಪ್ರಬಂಧ. ‘ಮೊದಲ ಮನೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು’, ‘ಟಪಾಲು ಬಸ್ಸು’ ಪ್ರಬಂಧ ಸಂಗ್ರಹಗಳು. ಬಿಎನ್‌ಎನ್‌ಎಲ್‌ನ ಉದ್ಯೋಗಿ.